

7. Nerovnia N. N. Variantnost i sinonimiia v ukrainskoi frazeologii : avtoref. dis. na soisk. uchen. step. kand. filol. nauk : spets. 10.02.02 «Ukrainskii iazyk»/ N. N. Nerovnia. – Kyiv, 1990. – 16 s.
8. Uzhchenko V. D. Ukrainska frazeolohiia / V. D. Uzhchenko, L. H. Avksentiev. – Kharkiv : Osnova, 1990. – 167 s.
9. Uzhchenko V. D. Frazeolohiia suchasnoi ukrainskoi movy : posib. dlia stud. filol. fak. vyshch. navch. zakl. / V. D. Uzhchenko, D. V. Uzhchenko. – Luhansk : Alma-mater, 2005. – 400 s.
10. Shmelev D. N. Ocherki po semasiologii russkogo iazyka / D. N. Shmelev. – Moskva : Prosveshchenie, 1964. – 224 s.

Dzherela

- VTSSUM – Velykyi tлумachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy (z dod. i dopov.) / uklad. i holov. red. V. T. Busel. – Kyiv ; Irpin : VTF «Perun», 2005. – 1728 s.
- Kolomiets, Rehushevskiy – Kolomiets M. P. Slovnyk frazeolohichnykh synonymiv / M. P. Kolomiets, Ye. S. Rehushevskiy ; za red. V. O. Vynnyka. – Kyiv : Rad. shk., 1988. – 2000 s.
- SUMH – Slovar ukrainskoi movy : u 4-kh t. / za red B. D. Hrinchenka. – K., 1908 – 1909. – T. I.–IV.
- FS – Frazeolohichnyi slovnyk ukrainskoi movy / uklad. : V. M. Bilonozhenko ta in. – Kyiv : Nauk. dumka. 1993. – 984 s.
- FSSSHD – Frazeolohichnyi slovnyk skhidnoslobozhanskykh i stepovykh hovirok Donbasu / Viktor Uzhchenko, Dmytro Uzhchenko. – Vyd. 6-te, dopovn. y pererobl. – Luhansk : Vyd-vo DZ «LNU imeni Tarasa Shevchenka», 2013. – 2013. – 552 s.
- FSUMU – Uzhchenko V. D. Frazeolohichnyi slovnyk ukrainskoi movy / V. D. Uzhchenko, D. V. Uzhchenko. – Kyiv : Osvita, 1998. – 224 s.

Марія Доценко
(м. Вінниця)

УДК: 811.161. 2'373.2

ДЕНОТАТНО-НОМІНАТИВНА СТРУКТУРА ТОПОНІМІЇ В ПОСТМОДЕРНІСТСЬКІЙ ПРОЗІ

У статті проаналізовано денотатно-номінативну структуру топонімії як частини комплексного дослідження ономастикону постмодерністської прози. Теоретичні узагальнення зроблено на матеріалі пропріальної лексики романів Т. Прохаська «Непрості», Люко Дашвар «Молоко з кров'ю», С. Жадана «Ворошиловград» та Ірен Роздобудько «Одного разу». У системі топонімікону виділено такі розряди: хороніми, ойконіми, ороніми, терроніми й гідроніми (з подальшою деталізацією кожної групи). Усі топоніми в аналізованих романах постмодерністів належать до реальних. Вигадані назви відсутні. Порівняно з модерністськими романами у творах постмодернізму трапляється значна кількість топонімів іншомовного походження.

Ключові слова: *топонім, хоронім, ойконім, оронім, терронім, гідронім, постмодерністська проза.*

Постановка проблеми. Власна назва як елемент художнього твору є одним із важливих засобів створення зорового образу. Водночас онімам належить помітна роль у

формуванні ідеї твору загалом, оскільки точний вибір власної назви значною мірою визначає семантичну та емоційну тональність тексту.

Топоніми як різновид онімів здебільшого виконують допоміжну роль – тло для розгортання подій, хоч спорадично, коли передають важливу інформацію, можуть набувати й основних смислових функцій.

Система власних імен, зокрема топонімів, є частиною ідейно-композиційної структури твору, а тому пов'язана з експлікацією глибинних значень художнього тексту та вираженням авторського ставлення до створених персонажів й описаних подій.

Ономастичні чинники значною мірою зумовлюють актуалізацію художнього простору, зокрема через топонімічний компонент поетонімікону автор утілює власний задум як на рівні прямих, так і переносних значень.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Характеризуючи функції топонімів у художньому тексті, О. І. Фонякова наголошує на тому, що вони є засобом локалізації та «мають свої явні чи приховані стилістичні мотивації, прямі чи непрямі натяки, що розкриваються в літературній композиції тексту і за його межами» [6, с. 83]. Функціонування топонімів у літературі, як зауважує М. В. Фененко, «має важливе допоміжне значення, бо сприяє конкретизації, посиленню враження, уявлення. Уживання топонімів певною мірою свідчить про кругозір автора, його духовні інтереси, смаки, уподобання, симпатії чи антипатії» [5, с. 7]. По-перше, топоніми є певним «умістилищем» знань про конкретну географічну територію (місто, регіон, країну), що зберігає та передає від покоління до покоління інформацію про історію, культуру, звичаї, а також досвід мешканців, набутий у процесі трудової діяльності та історичного розвитку етносу. По-друге, відображають простір перебування людини. По-третє, варто зазначити, що унікальність топонімів як культурних знаків полягає в їхній здатності формувати образ, поглиблюючи світобачення, світорозуміння, моральні, етичні й естетичні засади. Отже, топоніми – це своєрідні «пам'ятники», «музеї», «дзеркала» історії та культури народу, які накопичують та зберігають культурну інформацію у свідомості індивідів, щоб за потреби можна було відтворити ці знання через різноманітні мовні засоби.

На думку О. В. Суперанської, корпус топонімної лексики цільний та стрункий, водночас може бути диференційований за значеннєвою специфікою на ороніми, спелеоніми, дримоніми, гідроніми, урбаноніми тощо [3].

Більш розлогу класифікацію топонімів запропоновано в праці «Основна система і термінологія слов'янської ономастики» [1], зокрема, розмежовано: хороніми, ойконіми, анойконіми, гідроніми, ороніми, спелеоніми, мікротопоніми та годоніми [1].

Серед дослідників досить уживана класифікація топонімів Н. В. Подольської, згідно з якою виділено ороніми, хороніми (адміністративні та природні), агрооніми, гідроніми (потамоніми, ліммоніми, гелоніми, океаноніми: пелагоніми), еклезіоніми, ойконіми (комоніми й астроніми: урбаноніми й ойкодомоніми), дромоніми і некроніми [2].

Наступний етап в удосконаленні класифікації пропріальної лексики пов'язують із пізнішими студіями О. В. Суперанської, у яких запропоновано розрізняти дев'ять типів топонімів: ойконіми (астіоніми, комоніми й мікроойконіми; первинні та вторинні; утворені за відношенням до людей, за ознаками місцевості й за характерними рисами самого поселення; найдавніші, давні, нові та новіші назви), мікротопоніми, або анойконіми, (хороніми природні, етнічні, адміністративні й міські), ороніми (дослов'янські, слов'янські, новіші неслов'янські й туристичні назви), гідроніми (дослов'янські, слов'янські, українські),

урбаноніми (назви, які виникли за ставленням до осіб, які присвоєні на честь історичних подій та релігійних свят або які вказують на різноманітні відношення міських об'єктів до інших об'єктів) [7, с. 55–316].

Однак найгрунтовнішою є класифікація М. М. Торчинського. Дослідник виокремлює терроніми, які диференціює на хороніми, ойконіми, ороніми, батіоніми, спелеоніми; гідроніми, що репрезентує спелеонімами, екстрагідронімами та інтрагідронімами; а також катастрофоніми. Усі виділені топонімічні різновиди дослідник деталізує підвидами [4]. Саме цю класифікацію пропріальної лексики покладено в основу наших студій.

Мета і завдання статті. Мета статті – проаналізувати денотатно-номінативну структуру топонімії постмодерністської прози. Щоб її досягнути, передбачено реалізувати такі завдання: 1) систематизувати топонімну лексику, зафіксовану в романах Т. Прохаська «Непрості», Люко Дашвар «Молоко з кров'ю», С. Жадана «Ворошиловград» та Ірен Роздобудько «Одного разу»; 2) скласифікувати дібрані топоніми.

Виклад основного матеріалу дослідження. Топонімікон проаналізованих романів формують хороніми, ойконіми, ороніми, терроніми та гідроніми.

Хороніми становлять одну з найчисельніших топонімічних груп, у складі якої виділяємо:

I. Територіоніми:

1) адміністратоніми:

а) сувероніми: «Македонія», «Бразилія», «Грузія», «Ямайка», а також «Манджурія» (зараз – «Маньчжурія»), «Косово» (Республіка Косово – частково визнана держава), «Персія» й «Австро-Угорщина», які називають давні державні утворення й згадані в контексті спогадів про давні часи (Т. Прохасько «Непрості»); «Україна», «Іспанія» (Люко Дашвар «Молоко з кров'ю»); «Америка» (у значенні «Сполучені Штати Америки»), «Афган» (скорочений варіант назви «Афганістан»), «Московська держава» (у значенні «Російська Федерація»), «Багами» (Співдружність Багамських островів) (В. Шкляр «Ключ»); «Польща», «Чехословаччина», «Грузія», «Сінгапур», «Китай», «Голландія», «Росія», «Бельгія», «Британія» (у значенні «Велика Британія»), «Японія», «Німеччина», а також «Київська Русь», ужитий у порівняльному звороті, і «Межиріччя» на позначення колишніх державних утворень (С. Жадан «Ворошиловград»); «Чорногорія», «Китай», «Хорватія», «Малайзія», «Німеччина», «Америка», «США», «Ізраїль», «Англія», «Польща», «НДР» (Німецька Демократична Республіка), «Естонія» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

б) районіми: «Крим», «Ньюфаундленд», «Клондайк» (С. Жадан «Ворошиловград»); «Чечня» (Чеченська Республіка, суб'єкт Російської Федерації) (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

2) натуралоніми:

а) континентоніми: «Америка», «Європа», (В. Шкляр «Ключ»); «Африка», «Індокитай» (Т. Прохасько «Непрості»); «Африка», «Європа», «Євразія» (С. Жадан «Ворошиловград»); «Америка» (Ірен Роздобудько);

б) регіоніми: «Донбас», «Кавказ», «Північний Кавказ», «Тибет», «Приазов'я», «Схід», «Захід», «Східна Європа», «Західна Європа», «Мала Азія», (С. Жадан «Ворошиловград»); «Сибір», «Крим» (Ірен Роздобудько «Одного разу»), «Східна Галичина», «Центральна Європа», «Центральна Африка» (Т. Прохасько «Непрості»);

в) сквалентіоніми: *Сахара* (Т. Прохасько «Непрості»);

г) едитоніми: «*Карпати*», «*Роднянські гори*», «*Білі Татри*» (Т. Прохасько «Непрості»); «*Карпати*» (С. Жадан «Ворошиловград»); «*гори Гентінгайлєнду*» (назва гір Гентинг Гайлендс) (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

г) планоніми: «*Боржава*», «*Шеса*» (Т. Прохасько «Непрості»);

3) сильвоніми:

а) дендронім: «*парк Більбоа*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

4) гідротериторіоніми:

а) інсулоніми: «*Ямайка*» (Т. Прохасько «Непрості»); «*Ньюфаундленд*» (С. Жадан «Ворошиловград»); «*Багами*» (В. Шкляр «Ключ»);

б) пенінсулоніми: «*Кольський півострів*», «*Крим*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»).

II. Віоніми:

1) понтоніми: «*Московський міст*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»); «*міст Патона*» (міст імені С. О. Патона) (В. Шкляр «Ключ»);

2) дромоніми: автодромонім «*Черкаська траса*» (В. Шкляр «Ключ») та локодромонім «*БАМ*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

III. Ойкохороніми:

1) урбаноніми:

а) годоніми: «*вулиця Рогнідинська*», «*Бульйонна*», «*Басейна*», «*вулиця Прорізна*», «*вулиця Ільїна*», «*Андріївський узвіз*» (В. Шкляр «Ключ»); «*вулиця Івана Кудрі*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

б) агоронім: «*Бессарабський ринок*» (В. Шкляр «Ключ»); «*Шулявський базар*», «*Контрактова площа*», «*Європейська площа*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

в) кварталоніми: «*Святошин*», «*Березняки*», «*Андріївський узвіз*» (у значенні не конкретної вулиці, а кварталу Києва), «*Осокорки*», «*Березняки*» (В. Шкляр «Ключ»); «*Текстильник*», «*Троєщина*» (Ірен Роздобудько «Одного разу»).

Назви станцій метро, як і залізничних станцій, М. М. Торчинський розглядає в межах власних назв об'єктів, пов'язаних із матеріальною сферою діяльності людини, тобто прагматонімів. У його потрактуванні станціоніми – це розряд вокзалонімів [4, с. 202]. Проте, як засвідчує практика, у мовленні киян назва станції метрополітену також може позначати район навколо неї, що дає підстави розглядати назви відповідного зразка в межах такого різновиду урбанонімів, як ойкохороніми. На нашу думку, станціоніми варто кваліфікувати як перехідний тип топонімів, що може формувати як групу урбанонімів, так і прагматонімів залежно від актуалізованої семантики. Ми зафіксували тільки два станціоніми: *метро «Петрівка»*, *метро «Шулявська»* (Ірен Роздобудько «Одного разу»).

Досить потужну групу аналізованого топонімікону утворюють ойконіми. Характерно, що цю топонімну групу загалом формують фактоойконіми та фіктоойконіми, однак останні в аналізованих текстах не виявлені. Натомість фактоойконіми представлені досить широко та розгалужено, з-поміж них виокремлюємо:

1) астроніми: «*Львів*», «*Станіслав*», «*Мукачеве*», «*Вижниця*», «*Моршин*», «*Констанца*», «*Генуя*», «*Рахів*», «*Одеса*», «*Чернівці*», «*Галич*», «*Рогатин*», «*Винники*», «*Будапешт*», «*Бергас*», «*Париж*», «*Хотин*», «*Мезетеребеш*» (зараз «*Страбичеве*»), «*Космач*», «*Прага*», «*Кьонінгсфельд*», «*Хуст*», «*Суботинка*», «*Бергсас*» (сучасна назва – «*Берегове*») (Т. Прохасько «Непрості»); «*Братислава*», «*Париж*», «*Черкаси*», «*Обухів*», «*Богуслав*», «*Бориспіль*», «*Переяслав*», «*Золотоноша*», «*Умань*», «*Дніпропетровськ*», «*Сміла*», «*Шпола*», «*Миколаїв*», «*Ріо-де-Жанейро*», «*Мехіко*», «*Кагарлик*» (В. Шкляр

«Ключ»); «Лондон», «Київ» (Люко Дашвар «Молоко з кров'ю»); «Берлін», «Амстердам», «Житомир», «Краматорськ», «Харків», «Кременчук», «Київ», «Сталінград», «Ростов» (Ростов-на-Дону), «Ворошиловград» (колишня назва міста Луганськ), «Одеса», «Донецьк», «Нью-Йорк», «Чикаго», «Ліверпуль», «Марсель», «Маріуполь», «Мюнхен», «Відень», «Будапешт», «Дрезден», «Гурзуф» (С. Жадан «Ворошиловград»); «Мідвіль», «Вашингтон», «Нью-Йорк», «Берлінгтон», «Сан-Дієго», «Луїзвіль», «Цинциннаті», «Чикаго», «Куала-Лумпур», «Австердам», «Винники», «Харків», «Пекін», «Макіївка», «Київ», «Донецьк», «Париж», «Рим», «Берлін», «Венеція», «Мідлберрі», «Хургада», «Горлівка», «Гуляйполе», «Запоріжжя» «Львів», а також «місто Лева» у значенні «Львів» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

2) комоніми: «Мокра», «Ялівець», «Ворохта», «Делятин», «Чорна Тиса», «Біла Тиса», «Криворівня», «Дземброня», «Горонда», «Горлиці», «Маромороши», «Болехове», «Березови», «Трибуша», «Кваси», «Краснішор», «Дойче Мокра», «Руська Мокра» (Т. Прохасько «Непрості»); «Некричі» (В. Шкляр «Ключ»); «Рокитне» (Люко Дашвар «Молоко з кров'ю»); «Чернухи» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

3) ойкодомоніми: «Палац Піонерів», «Капітолій» (Ірен Роздобудько «Одного разу»).

Лексично багатий та семантично оригінальний прошарок пропріальної лексики аналізованих творів становлять ороніми, серед яких виділено:

I. Плюс-ороніми:

1) монтісоніми: «Плеска», «Опреса», «Темпа», «Апеска», «Підпула», «Шеса», «Шешул», «Мензул», «Білин», «Думень», «Петрос», «Піп Іван», «Чорногора», «Говерла», «Брескул», «Пожижевська», «Данциши», «Гомул», «Туркул», «Шпиці», «Ребра», «Томнатик», «Бребенескул», «Менчул», «Смотрич», «Стайки», «Свидовець», «Близниці», «Татульська», «Братківська», «Довбушанка», «Явірник», «Ротила», «Біла Кобила», «Лисина Космацька», «Менчл Квасівський», «Менчл», «Свідова», «Берліаска», «Тодіаска», «Близниця», «Яблуницький перевал» (Т. Прохасько «Непрості»);

2) едитоніми: «Карпати», «Роднянські гори», «Білі Татри» (Т. Прохасько «Непрості»); «Карпати» (С. Жадан «Ворошиловград»); «гори Гентінгайленду» (назва гір Гентинг Гайлендс) (Ірен Роздобудько «Одного разу»).

II. Нуль-ороніми: «Красне Поле» (Т. Прохасько «Непрості»).

Мінус-оронімів як різновиду омонімічної лексики в аналізованих текстах не спостережено.

У топоніміконі постмодерністської прози помітне місце належить також геотопонімам. Їх маніфестовано екстрагідронімами та інтрагідронімами. Екстрагідронімну лексику представлено:

1) океанонімами: «Атлантика» (у значенні «Атлантичний океан») (С. Жадан «Ворошиловград»); «Тихий океан» (Ірен Роздобудько «Одного разу»);

2) пелагонімами: «Чорне море» (Т. Прохасько «Непрості»).

Група інтрагідронімів досить обмежена в досліджених творах: «Тиса», «Прут», «Мокрянка» (Т. Прохасько «Непрості»); «Дніпро», «Десна», «Тясмин», «Шполка», «Гірський Тікич», «Гнилий Тікич», «Синюха» (В. Шкляр «Ключ»), «Дніпро» (С. Жадан «Ворошиловград»).

Усі топоніми в проаналізованих романах постмодерністів належать до реальних. Вигаданих назв не виявлено. Особливий статус має суверонім «Романістан», що позначає республіку циган, про яку вони мріють. На думку циган, Романістан – це республіка, яка

пролягає не по землі, а в душах людей. У романі «Ворошиловград» суверонім «Романістан» ужито один раз: *Тож живи, Романістан, прекрасний і вільний, позбавлений згубного впливу транснаціональних корпорацій, ареманушендекале парне, ратлоли* (С. Жадан. Ворошиловград, с. 149).

Висновки дослідження. У постмодерністській прозі топоніми виконують функцію фактажного конкретизатора, надають достовірності зображуваним сюжетним ситуаціям, визначають просторову репрезентацію героїв. Автентичні топоніми створюють ілюзію правдоподібності. У проаналізованих творах зафіксовано чотири типи топонімів: хороніми, ойконіми, ороніми та гідроніми, репрезентовані низкою відповідних видів та підвидів.

Перспективним для подальших наукових розвідок є комплексні дослідження топонімії художніх творів, а також вивчення топоніма як елемента ідіостилю автора.

ЛІТЕРАТУРА

1. Основная система и терминология славянской ономастики. – Скопье, 1983. – 414 с.
2. Подольская Н. В. Словарь русской ономастической терминологии / Н. В. Подольская. – Москва : Наука, 1988. – 192 с.
3. Суперанская А. В. Общая теория имени собственного / А. В. Суперанская. – Москва : Наука, 1973. – 366 с.
4. Торчинський М. М. Структура онімного простору української мови : монографія / М. М. Торчинський. – Хмельницький : Авіст, 2008. – 550 с.
5. Фененко М. В. Топонімія України в творчості Тараса Шевченка / М. В. Фененко. – Київ : Радянська школа, 1965. – 128 с.
6. Фонякова О. И. Имя собственное в художественном тексте / О. И. Фонякова. – Львів : Изд-во ЛГУ, 1990. – 104 с.
7. Słowiańska onomastyka. Encyklopedia / pod redakcją E. Rzetelskiej-Feleszko i A. Cieślíkowej przywspół J. Dumi. – Warszawa ; Kraków : Wyd-wo Naukowe Warszawskie, 2002–2003. – Т. 1 – 2.

ДЖЕРЕЛА

1. Дашвар Люко. Молоко з кров'ю : роман // Люко Дашвар. – Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2008. – 180 с.
2. Жадан С. Ворошиловград : роман // Сергій Жадан. – Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. – 320 с.
3. Прохасько Т. Непрості // Тарас Прохасько. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2002. – 140 с.
4. Роздобудько І. Одного разу... : роман // Ірен Роздобудько. – Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. – 224 с.

Доценко М. Денотатно-номинативная структура топонимии в постмодернистской прозе.

В статтє проаналізована денотативно-номинативная структура топонимии как части комплексного исследования ономастикона постмодернистской прозы. Материалом для теоретических обобщений послужила проприальная лексика романов Т. Прохасько «Непростые», Люко Дашвар «Молоко с кровью», С. Жадана «Ворошиловград» и Ирэн Роздобудько «Однажды». Опираясь на классификацию М. М. Торчинского, в системе топонимикона выделены такие разряды: хоронимы, ойконимы, оронимы, терронимы и гидронимы (с последующей детализацией в каждой из групп). Все топонимы в анализированных романах постмодернистов принадлежат к реальным. Выдуманных названий нет. Сравнительно с модернистскими художественными текстами в произведениях постмодернизма встречается значительное количество топонимов

иноязычного происхождения.

Ключевые слова: топоним, хороним, ойконим, ороним, терроним, гидроним, постмодернистская проза.

Abstract

Dotsenko M. Denotat-nominative structure of toponymy in postmodern prose literature.

Introduction. Any proper name in a literary text has a certain functional capacity. Like other onymes, toponyms can play an auxiliary role, be the background for the events' development, and may also act as a key word by conveying important information. The system of proper names, in particular toponyms, is the part of the ideological and compositional structure of the work, and it explicates the inner values of the artistic text the author's attitude to the created characters and the described events.

The onomastic factors greatly depend on the actualization of the artistic space, in particular, on the toponymic component of the poet's onimicon, which may implement the author's plan, and has its own specificity of functioning in the prose and poetry.

Purpose. The purpose of the article is to analyze the denotative-nominative structure of the toponymy of the postmodern prose. The theoretical generalizations are made on the material of the active vocabulary of the novels «Neprosti» by T. Prokhasko, «Milk with blood» by L. Dashvar, «Voroshilovgrad» by S. Zhadan and «Once» by I. Rozdobudko.

Methods. To achieve this, the following tasks are set: to divide the toponymy of the analyzed postmodern novels by the classification of M.M. Torchynsky; and to trace the presence and functioning of certain groups of toponyms.

Results. The toponymy of the analyzed postmodern novels, based on the classification of M. M. Torchynsky, can be divided into khoronyms, oikonoms, oronyms, terronyms and hydronyms (with further details of each group).

In the course of the study, the names of the countries, districts, continents, regions, deserts, mountains, plains, parks, islands, bridges, roads, streets, areas, cities, metrostations, architectural structures, oceans, seas, and rivers are analyzed.

Originality. Toponyms give the narrative concreteness, authenticity in the representation of the story situations and spatial representations of heroes. In the artistic text real toponyms have a real meaning, which varies depending on the place of the onim in the general system of units, as well as the pragmatics of the statement. They create a real background for the development of the plot and composition of the work, localize the place of the action, helping to outline the contours of the artistic space depicted in the work, and together with other stylistic means contribute to the implementation of the work's parts of the composition.

Conclusion.

All toponyms in the analyzed novels of postmodernists are real. False names were not found.

In comparison with the modernist novels, in the postmodernist prose there are various toponyms of the foreign-language origin. They designate real geographic objects that are located in other countries. Among them there are administratonyms (suveronyms, districts names), naturulonims (continentonyms, zononyms, regiononyms, squalentionyms, and editonyms), hydronyms (insulonoms), and factokonoms (astronyms, oikodomonyms). Obviously, this indicates the general integration of Ukraine into the world community, the expansion of the general knowledge base, the increase of visits to other countries, etc.

Key words: toponym, khoronym, oikonym, oronym, terronym, hydronym, postmodernist prose.

References

1. Osnovnaya sistema i terminologiya slavyanskoy onomastiki – Skop'ye, 1983. – 414 s.
2. Podol'skaya N. V. Slovar russkoy onomasticheskoy terminologii / N. V. Podol'skaya. – Moskva : Nauka, 1988. – 192 s.
3. Superanskaya A. V. Obschchaya teoriya imeni sobstvennogo / A. V. Superanskaya. – Moskva : Nauka, 1973. – 366 s.
4. Torchyns'kyu M. M. Struktura onimnoho prostoru ukrayins'koyi movy : monohrafiya / M. M. Torchynskiy. – Khmel'nytskyi : Avist, 2008. – 550 s.
5. Fenenko M. V. Toponimiya Ukrayiny v tvorchosti Tarasa Shevchenka / M. V. Fenenko. – Kyiv : Radianskashkola, 1965. – 128 s.
6. Fonyakova O. I. Imya sobstvennoye v khudozhestvennom tekste / O. Y. Foniakova. – Lviv : Yzd-vo LNU, 1990. – 104 s.
7. Slovyanskaya onomastika. Entsyklopediya. / pod redaktsiye E. Rzheleskyi-Felezhko i A. Chishlikovai prshyvspol J. Dumy. – Varshava ; Krakov : Vyd-vo Naukove Varshavske, 2002–2003. – T. 1–2.

Dzherela

1. Dashvar Liuko. Moloko z kroviu : roman // Liuko Dashvar. – Kharkiv : Knyzhkovyi Klub «Klub Simeinoho Dozvillia», 2008. – 180 s.
2. Zhadan S. Voroshylovhrad : roman // Serhii Zhadan. – Kharkiv : Knyzhkovyi Klub «Klub Simeinoho Dozvillia», 2015. – 320 s.
3. Prokhasko T. Neprosti // Taras Prokhasko. – Ivano-Frankivsk : Lileia-NV, 2002. – 140 s.
4. Rozdobudko I. Odnoho razu... : roman // Iren Rozdobudko. – Kharkiv : Knyzhkovyi Klub «Klub Simeinoho Dozvillia», 2014. – 224 s.

Наталія Павликівська
(м. Вінниця)

УДК 811.161.2'373.21(477.44)

НОМІНАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В МІКРОГІДРОНІМІЇ ВІННИЧЧИНИ: ВІДГІДРОНІМНІ ПОХІДНІ

У статті йдеться про місце мікрогідронімів у гідронімній системі окремої історично-географічної території, зокрема Вінниччини. Сфера поширення мікрогідронімів дуже вузька, має локальний характер, оскільки вони функціонують на незначній території і серед невеликої кількості мовців. Географічна локалізація гідрооб'єктів відповідає сучасному адміністративно-територіальному устрою населених пунктів області. Матеріалом дослідження послужили здебільшого експедиційні (польові) записи мікрогідронімів та анкетування.

Серед топонімічних досліджень важливе місце посідає вивчення водних назв, які створюють одну з найглибінніших закодovаних інформативних систем, саме тому для аналізу ми запропонували відгідронімні похідні, які є продуктивним типом у досліджуваному мікрогідроніміконі.

Ключові слова: *топонім, гідронім, мікрогідронім, номінаційні процеси, семантика гідрооснови, відономастичні похідні, відгідронімні утворення.*